

Het is **NOOIT** slim om te liegen. Ik heb eens een keer tegen mijn vrienden gezegd dat ik een broodje knakworst was.

‘Echt waar, hoor,’ zei ik. Toen ze me eindelijk geloofden, **knepen** ze een fles tomatenketchup over me **leeg** en zetten hun tanden in m’n been.

‘Stop, stop!’ moest ik schreeuwen. ‘Ik ben geen broodje knakworst – ik ben een **mens!**’

Daar heb ik van geleerd, dat kan ik je wel vertellen. Ik lieg niet meer. **Nooit meer.** Dus geloof me, het verhaal dat ik je ga vertellen, is **WAAR GEBEURD.** Ik wil dat je dat weet en snapt, want het is best een bijzonder verhaal. En grappig. Grappig en bijzonder. **Bijzonder grappig,** eigenlijk.

Maar echt waar. **Elk woord.**

Voordat ik aan m'n verhaal begin, wil ik nog iets duidelijk maken: mensen vinden zichzelf vaak heel wat. Geen idee waarom, dat is zo gegroeid. Ze doen nu net alsof ze veel slimmer zijn dan alle andere levende wezens.

Dat klopt niet. Alleen omdat mensen kunnen lezen en schrijven, en een mes en een vork en computers gebruiken, denken ze dat ze beter zijn dan andere dieren. **Dat is dom!** Wist jij dat een eekhoorn tienduizend nootjes in het bos

kan verstoppen en daarna nog precies weet waar elk nootje verstoppt ligt? Wat denk je, zou jij dat nog weten, bij tienduizend nootjes?

Kikkers kunnen met hun ogen open slapen. En jij?

Een kat kan zijn eigen achterwerk aflikken!
Hoe handig is dat?

Dieren zijn dus **net** zo slim als mensen, maar op een andere manier. Soms vinden dieren mensen juist **dom**.

Als je de volgende keer langs een wei vol schapen loopt, blijf dan even staan om te kijken: de schapen zullen je blik kalm en vriendelijk beantwoorden. Als je goed oplet, zie je misschien zelfs dat ze hun kop schudden – zo grappig vinden zij het dat wij wollen truien

en jassen moeten aantrekken, terwijl de wol bij hen gewoon op de rug groeit. Dat is raar!

Maar goed, terug naar mijn verhaal. 't Begint tien jaar geleden, ver weg, in Afrika. Afrika, dat weet je misschien wel van foto's en tv-programma's, is gloeiend heet en prachtig. Er zijn bossen en grote open vlaktes, waar heel veel wilde beesten leven – leeuwen, olifanten en giraffen. In de bomen vind je felgekleurde vogels, en er wonen apen en gorilla's, hagedissen, hyena's, stekelvarkens en buffels. Kortom, beesten in alle soorten en maten.

En ik zal je vertellen dat de wilde beesten in Afrika ook nog eens heel slim zijn. Als ze naar mensen kijken, moeten ze een beetje giechelen. 'Hm, cool zeg, om in dichte bussen en auto's met airco rond te rijden en saai gekookt eten naar binnen te werken! Wat doen mensen toch moeilijk!

Wij “wilde” dieren lopen vrij rond,’ zeggen ze tegen elkaar. ‘Wij ademen frisse lucht in en eten vers voedsel, dat we zelf vangen of plukken, of rapen. Veel beter, vinden wij!’

Wat zou jij leuker vinden?

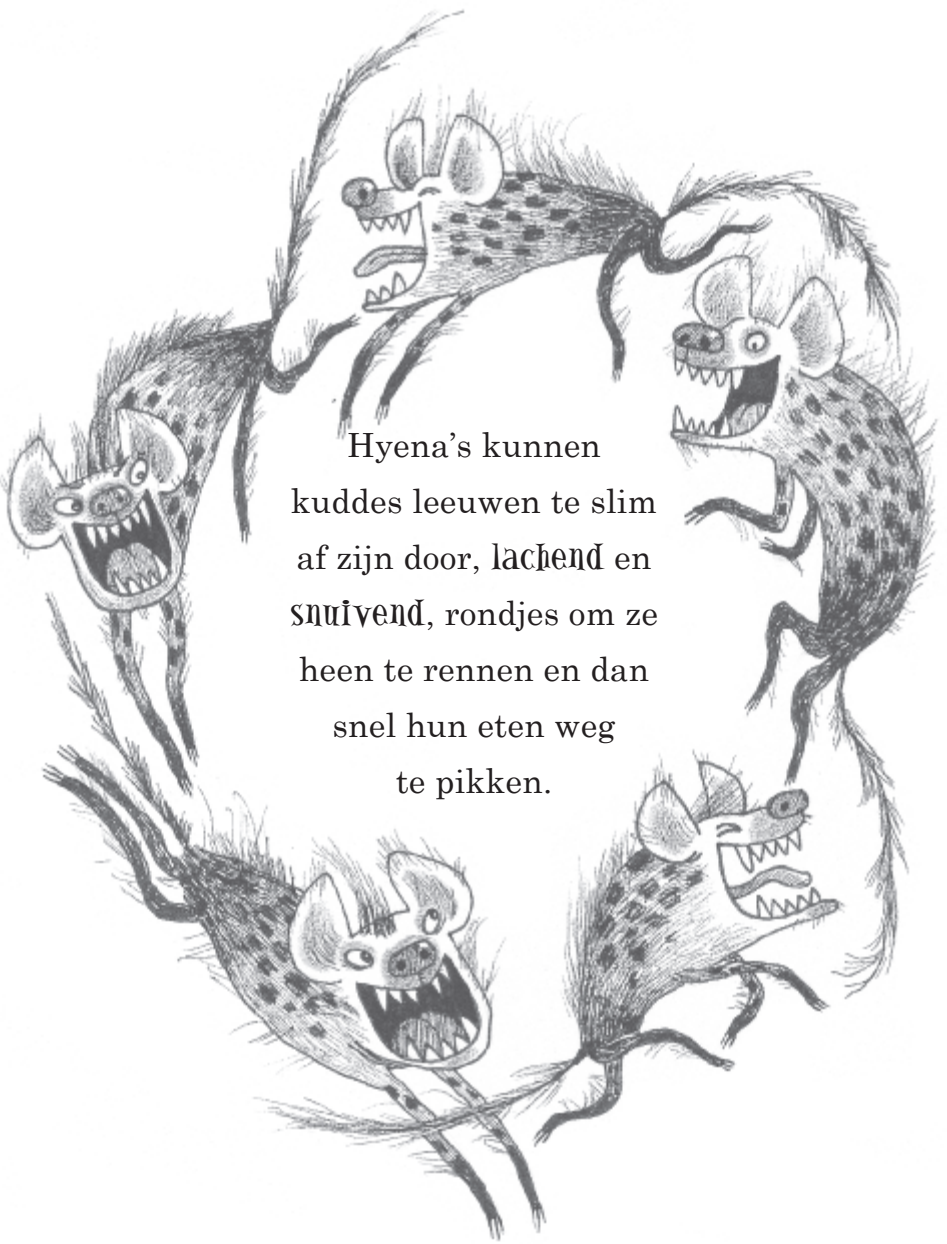
Elk beest in Afrika weet dat de hyena’s de allerslimsten zijn. Ze zijn niet het allersnelst, niet het allerdapperst of – laten we eerlijk zijn – het allermooist, maar ze zijn intelligent, ze weten wat ze willen en ze werken samen om hun doel te bereiken. Ze

kunnen ook nog eens heel goed stropen.

Maar het allerbeste zijn hyena's in lachen. Ze staan daarom ook wel bekend als lachende hyena's. Ze schateren en gillen, lang en hard.

Hyena's kunnen
kuddes leeuwen te slim
af zijn door, lachend en
snuivend, rondjes om ze
heen te rennen en dan
snel hun eten weg
te pikken.

Eerlijk gezegd zijn hyena's niet zo populair bij de andere beesten. Vogels zingen mooi, leeuwen brullen indrukwekkend, maar dat voortdurende gelach van de slimme hyena's, daar krijgen andere beesten hoofdpijn van.

Maar goed. Er was eens een horde hyena's die leefde in de Masai Mara (een groot nationaal park in Afrika). Het waren lachende hyena's. Deze hyena's lachten zelfs nog meer dan andere.

Ze woonden in holen, vlak bij een safaripark, waar heel veel toeristen de beesten in hun natuurlijke omgeving kwamen bekijken. Langzamerhand waren de hyena's gewend geraakt aan hun vreemde bezoekers. De beesten kwamen steeds dichterbij het park geslopen, op zoek naar etensrestjes, en ze kregen steeds meer lef. Uiteindelijk snapten ze hoe mensen met elkaar communiceerden: ze leerden mensentaal te begrijpen.

Na een tijdje gingen de hyena's zelfs de taal van de mensen nadoen, ze begonnen te praten. Hun eerste woorden in mensentaal waren:

Iemand een boterham met kaas?

Op een dag was er een pasgetrouwd stel zo dom om zomaar het bos in te wandelen, met niets anders dan een rugzak.

Omdat de Afrikaanse zon hun te heet werd, besloten de twee hun kaki kleren uit te trekken en even pootje te baden in een meer.

Wat een vergissing! In het meer
woonden een paar hongerige
krokodillen – zij hadden aan
die domme mensen een
heerlijke lunch.

Hap
Hap!
Jammie!
Slok